

‘Tanz mit mir’

Agterhuis Hengelo

Eleni Tzatzalos

Het Agterhuis is achter het gemeentehuis van Hengelo, een bijgebouwtje, vroeger gebruikt door bouw en milieudienst. De ontwerptekeningen van toen zijn nog te zien op de achterkant van een metalen werkkast. Het gebouwtje stond leeg, al jaren. De kunststichting Agterhuis heeft het in gebruik genomen toen ze de Volière kwijtraakte aan het nu gevestigde parkrestaurant. Het Agterhuis is zoveel ‘gewoon Hengelo’, dat het over het hoofd wordt gezien, je loopt, fietst langs. ‘En dan stellen je ogen zich scherp en zie je een gouden zittende mensfiguur. De armen naar voren gestrekt. De vingers ongewoon recht naast elkaar, krachtig,

maar ook afhoudend, ‘niemand nodig’ lijkt het te zeggen. Maar de gebukte houding, de armen recht vooruit zeggen wat anders.’ Afgelopen week speelde de film: the limits of control van **Jim Jarmusch**, geen gemakkelijke film. Af en toe is de hoofdfiguur geobsedeerd door een kunstwerk. Dit kunstwerk komt terug in zijn dagelijks leven, als een soort metafoor die hem leidt of waarschuwt. Het werk van **Eleni Tzatzalos** is een beeld dat ‘zomaar’ geplaatst lijkt. Een moeder die haar armen opent voor haar kind? Straks als de opening voorbij is gaan de mensen weg. Er liggen afbeeldingen van mosselen bij, met half geopende schalen. Het geeft niet dat je er geen associatie bij hebt, het beeld staat nu hier, straks ergens anders, nu zie je er een man in, morgen is het een vrouw. Dan is het een andere situatie. Het beeld hoort bij een proces, nooit af en afhankelijk

van de situatie. Je mag erin zien wat je wilt. Ik bespeur een gevoel van wantrouwen, ja dat is gemakkelijk: zomaar iets neerzetten en zeggen dat toeschouwers zelf maar moeten zien wat ze willen. Maar is het gemakkelijk? Daartegenover staat dat er een eigen impressie wordt gegeven van een situatie, van dat wat speelt in je hoofd, in nou ja, noem maar: een weergave van een werkelijkheid. Je kunt dus je eigen projectie erin zien, maar het hoeft niet. Je kunt kijken of het wat doet, of niet. **Eleni** probeert haar ratio af te sluiten, gek eigenlijk, omdat het beeld nogal statisch aandoet. Het is geen sokkelbeeld, het is een ding. Maar het object is ook degene die komt kijken en er iets mee doet.

Tekst: Diana de Vries..

